

et Dommerembede eller dog opfylder Betingelserne for at kunne ansættes i et saadant." Mit Lovforslag gaar nu ud paa at slette dette sidste og lade Punkt 1 lyde: „en af Justitsministeren valgt Formand." Det har vist sig i alt Fald enkelte Steder, at den nuværende Lovbestemmelse har været hindrende for et frit Valg. I Lovens § 3 staar der, at i Landkommuner samt i Købstæder og Handelspladser, der har under 10,000 Indvaanere, vælger Værgeraadene selv deres Formand og Næstformand; det er altsaa en betydelig Indskrænkning, at de i Byer over 10,000 Indvaanere og i København ikke har Lov til selv at vælge deres Formand, ja, at endogsaa Ministeren er begrænset i sit Valg derved, at Formanden skal enten beklæde et Dommerembede eller have Eksamen dertil. Er Formanden i et Værgeraad, som han bør være, er det i Regelen hans Mening, der bliver den gældende. Han skal være mere vejledende og formanende, end han skal være Politimand eller Dommer. De ulykkelige, der kommer for Værgeraadet, har mere Tillid til en stedkendt Mand og betror sig hellere med deres intime Elendigheder til ham end til en yngre Jurist, der er mindre erfaren i den Maade, paa hvilken disse Stakler bør behandles. Loven er baseret paa frivillige Kræfter og paa at administreres af de Folk, der findes mest egnede dertil, og jeg mener, at som Regel vil en Lægmands Haand være blødere og venligere i Behandlingen af disse Sager end en Politimands. Hovedsagen ved Valget af Formand til et Værgeraad er, at vedkommende har Evne, Lyst og Tid til Hvervet; om han er ansat som Dommer eller har Betingelsen for at være det, maa efter min Mening komme i anden Række. Jeg mener, at Erfaringen i de forløbne Aar har vist, at det er uhensigtsmæssigt og overflødigt at fastholde denne Bestemmelse, og mit lille Lovforslag tilsigter kun at stille Ministeren frit. En Mand skal hverken vælges eller vrages som Formand, fordi han er Jurist, men han skal vælges, fordi han har Evne, Lyst og Tid til et saadant Hverv. Alle betydningsfulde Sager, der behandles i Værgeraadene, sendes jo til Overværgeraadet til endelig Afgørelse, og der foreligger dels fra Overværgeraadet, dels fra Ministeriet saa fuldstændige Vejledninger, at der absolut intet kan være til Hinder for, at en Lægmand kan være Formand ogsaa i de større Byer. For øvrigt er der jo Landkommuner, som omfatter større Stationsbyer og kan have

langt over 10,000 Indbyggere, uden at de har juridisk Assistance i Formanden, og det har, saa vidt mig bekendt, vist sig, at Værgeraadene saadanne Steder udmærket godt har kunnet bestride deres Hverv. Jeg kunde yderligere henvisse til, at i vore Landkommuner har Formændene vistnok i de mange Aar, der er gaaet, faaet megen Øvelse i at administrere i vanskelige Sager, som der kommer adskillige af til dem; jeg skal i saa Henseende henvisse f. Eks. til Fattigsager. Og det har jo overordentlig stor Betydning, om Sogneraadformanden eller den, der staar som Leder, ogsaa forstaar at opfatte Situationen saaledes, at han ikke ved en uheldig Bestemmelse kommer til at tage en Stilling, hvorved han forpligter vedkommende Kommune paa en Maade, der kan have uoverskuelige Udgifter til Følge for den. Sluttelig skal jeg tilføje, at mit lille Lovforslag kun gaar ud paa at stryge en Bestemmelse, der kan være hemmende for det frie Valg, men ikke maa opfattes som indeholdende større eller gennemgribende Ændringer i den bestaaende Lov.

Dermed anbefaler jeg dette lille Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Nedlæggelse af Bogø-Lodseri.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 215).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget i dets Helhed sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmigt med 48 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Folketingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om Lodsvæsenet af 13. Juni 1879, saaledes som den er ændret ved Lov Nr. 139 af 8. Juni 1912.